

Про міжнародну правову допомогу потрібно зазначити наступне:

- Правовою основою даного виду співробітництва є підтвердження відповідними документами;
- Правовою підставою є слідче чи судове доручення компетентного органу запитуючої держави;
- Специфічний суб'єктний склад – компетентні органи держав;
- Специфічний фактичний склад – провадження на території запитуваної держави процесуальних та оперативно-розшукових заходів; специфічна мета сприяння здійсненню правосуддя іноземною державою. Більшість міжнародних договорів про надання міжнародної правової допомоги в кримінальних справах передбачають такі її види: проведення обшуків, виїмок, оглядів, вилучення та передачу речових доказів, проведення експертиз, допит свідків, обвинувачених та інших осіб, надання відомостей про судимість особи, розшук та видачу осіб, які вчинили злочини, виконання вироків, ідентифікація осіб чи об'єктів, застосування засобів відеозв'язку для отримання доказової інформації та інших спеціальних методів розслідування, зокрема, здійснення агентурних операцій на території запитуваної держави з метою ефективної боротьби з тероризмом.

Враховуючи викладене, слід зазначити, що у сучасних умовах розвитку міжнародних відносин, поширення міжнародних злочинних угруповань, збільшення злочинів, що загрожують світовій безпеці стає життєво важливим і розвиток міжнародного співробітництва у сфері забезпечення національної безпеки та безпеки людства взагалі.

Така співпраця реалізовується шляхом проведення переговорів, укладенням міжнародних договорів, а також в їх межах – обміном інформацією та проведенням різноманітних заходів.

Походзіло Ю.М.,
НУ "Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого",
к.ю.н., доцент кафедри історії держави і права України
і зарубіжних країн

ЩОДО ПИТАННЯВДОСКОНАЛЕННЯОРГАНІЗАЦІЇЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІОРГАНІВМІСЦЕВОГОСАМОВРЯДУВАННЯ ЗСОЦІАЛЬНОЇДОПОМОГИТАЗАХИСТУНАСЕЛЕННЯ

Розвиток кожної країни світу визначається досягнутим рівнем життя населення, тому будь-яка держава світу в процесі свого економічного розвитку повинна в першу чергу створювати сприятливі умови для того, щоб життя людей було довгим,

здоровим і наповненим творчістю.

Від початку 1990-х років Україна взяла курс на побудову правової та соціальної держави. Процеси, що відбуваються сьогодні в Україні, характеризуються кардинальними перетвореннями в політичній, економічній і соціальній сферах, спрямованими і на подолання кризових явищ у суспільстві. Протек рух по шляху демократичних перетворень суспільства супроводжується низкою негативних явищ, таких, як: правовий нігілізм, девальвація духовних цінностей, знецінення людського життя і т. ін.

Однією з невідкладних проблем побудови демократичної, соціальної і правової держави згідно зі ст. 1 Конституції України є визначення концептуальних засад реалізації політики щодо соціально-правового захисту населення. Стрімкий рух нашої країни до субсидіарної соціальної держави неможливо уявити без адекватної самоорганізації українського суспільства, в тому числі і в галузі створення і організації ефективної діяльності щодо соціальної допомоги та захисту населення, яке має низький рівень життя, відповідними структурними одиницями на місцях – органами місцевого самоврядування.

Інститут місцевого самоврядування як одна з основ конституційного ладу України є найбільш оптимальною системою організації одиниць самоврядування для вирішення питань місцевого значення, а саме соціальної допомоги та захисту населення, яке має низький рівень життя, виходячи з інтересів суспільства. Існуючі правові норми організації та функціонування місцевого самоврядування в країні створюють реальну основу для самостійної діяльності населення, однак її здійснення ускладнюється низкою обставин. Відсутність достатньої економічної основи для діяльності органів місцевого самоврядування, належної взаємодії та взаєморозуміння з державними органами, кваліфікованих кадрів для здійснення цієї діяльності на тлі недостатньої участі громадян у процесі розв'язання власних проблем через відчуженість від будь-якої влади (а від муніципальної – тим більше, як малозрозумілої і неспроможної, на думку населення) – таким є коло питань, ефективно вирішення яких неможливе без залучення зусиль учених. Знання та врахування історично-правового досвіду організації і здійснення діяльності земського і міського самоврядування на українських землях, які входили до складу Російської імперії, – необхідна умова успішності реформи місцевого самоврядування в сучасній Україні, в тому числі й у сфері соціальної допомоги та захисту населення, яке має низький рівень життя. У складний і суперечливий час, що його переживає Україна,

немає більш важливого завдання, ніж досягнення соціальної згоди в суспільстві. В Україні зростає кількість соціально незахищених громадян, а існуюча державна практика соціального захисту є неефективною. Сьогодні, коли захист соціальних прав громадян набуває все більшого значення, а соціальна взаємодія має всеосяжний характер, потрібен перехід до більш гнучкої, прив'язаної до місцевих особливостей і доступної для населення системи соціальної допомоги.

Питання про співвідношення мети і засобів суспільних перетворень, результатів реформ і шляхів їх досягнення актуальні сьогодні так само, як і в далекому минулому.

Історія соціальної роботи в губерніях Лівобережної України, які входили до складу Російської імперії, – одне з відносно маловивчених питань вітчизняної історико-правової науки. До нього зверталися в основному дореволюційні дослідники, і лише наприкінці ХХ ст. відродився науковий інтерес до цієї теми. Вивчення історії діяльності органів місцевого самоврядування у сфері громадського піклування в губерніях Лівобережної України, які входили до складу Російської імперії, – необхідне і досить вдячне та цікаве заняття для дослідника через тривалу відсутність уваги науковців до цих проблем, що зумовлювалося як деякою специфічністю теми (адже за радянських часів вважалося, що цілої низки проблем, пов'язаних із соціальним захистом населення, вже не існує, вони залишилися в минулому), наявністю великої кількості джерел, які були недоступними раніше для докладного вивчення та аналізу, так і відсутністю необхідної кількості літератури, яка дозволила б говорити про історіографічну розробленість проблеми в цілому і її окремих аспектів. Так, регіональний аспект дії вітчизняного механізму піклування на різних етапах розвитку, питання правового статусу, відомчої належності та управління системою піклування мають величезний науковий потенціал і являють собою велике поле діяльності для сучасного дослідника.

**Рум'янцев О.В.,
НУ "Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого",
здобувач кафедри історії держави і права України
і зарубіжних країн**

**ПІДСТАВИ ТА ПОРЯДОК ПРИТЯГНЕННЯ
ВОЛОСНИХ СУДДІВ ДО ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ
ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ
(др. пол. ХІХ – поч. ХХ ст.)**

У ході селянської реформи 1861 р. в Російській імперії запроваджено систему органів селянського громадського